

נודה מאד לכל מי
שיכול לסייע בכיסור
הרצאות ההדפסה.
להנצחת
לע"נ וכרי"ב,
נא לפנות למייל
mdh036194741
@gmail.com

דברי השירה

יזכר משה באזני כל קהל ישראל את דברי השירה הזאת עד תמס (זכרים לא)

מתורת מורינו רבי יהודה אריה הלוי דינר שליט"א

רב ביהכ"נ יזכר שירי ואזור מרז"ב

נערך ע"י א.ח.ב. • ניתן לקבל הגליון במייל mdh036194741@gmail.com

פרשת שלה לך [פרשת בהעלותך לתושבי חו"ל]

הקב"ה בורח מבעלי גאווה

כתוב בפרשת בהעלותך (ל"ב - ג') "והאיש משה עניו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה".

הרי משה רבינו ידע שהוא הכי גדול בעם ישראל, כמו שכתוב (שם ח') "פה אל פה אדבר בו", אז איך מבינים שהוא "עניו מאד"? אלא הביאור הוא שאם בן אדם יחשוב שהוא בעצמו עשה הרבה אז הוא בעל גאווה, אבל אם הוא מרגיש שאין זה הכישרונות שלו כלל שהכל מתנה מהקב"ה אז יש לו מידת הענווה.

כתוב במיכה (ו' - ח') "והצנע לכת עם אלקיך".

כתוב כאן שהיסוד של מידת הענווה הוא לחשוב ולהתבונן שהכל מה'. שכל מה שיש לאדם אינו שלו. אם האדם יחדיר לעצמו שהכל מה' אז אין לו מה לחשוב 'עשיתי' וכו' כי הכל בא כמתנה מהקב"ה.

אלו שמחזירים בתשובה אומרים שהם מקבלים אנשים מכל הסוגים, אנשים שמחים, אנשים שבורים, עשירים, עניים, אבל מסוג אחד הם לא מצליחים, קשה להם להחזיר בתשובה את הבעלי גאווה, כי הבעל גאווה חושב שהכל מגיע לו ואינו מתבונן אחרת ואינו רוצה לחשוב.

כל השופטים שעליהן נאמר "בחוקותיהם לא תלכו", הם בעלי גאווה לאחר חושבים שהגיעו לדרגה שלהם, ומאוד קשה לדבר אל ליבם כדי להחזיר אותם בתשובה, כי הם חושבים 'איך רבוננו של עולם, אני כאן השופט'.

ומבואר בחז"ל (גמ' סוטה דף ה'), כל אדם שיש בו גסות הרוח, אמר הקב"ה, אין אני יכולין לדור בעולם.

הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א סיפר שאמר פעם לרופא "בעזרת ה'" והרופא אמר לו "מה זה בעזרת ה'?", זה קשור אלי! לא קשור לה' בכלל! אם אני נותן לך תרופה הכל יהיה טוב, אני... אני... אין רבוננו של עולם, לא צריך שום עזרה". שבוע לאחר המאורע, נאם הרופא בהרצאה בהשתתפות מאתים אנשים, ובאמצע הרגיש חולשה יתרה והיה חייב לרדת מהבמה, ולאחר זמן הבין למה אירע לו כזו בושה. הקב"ה הראה לו שאינו שולט כלל, אפילו על עצמו הוא לא שולט. כל דבר ודבר צריך סיעתא דשמיא.

סיפר ידידי הגאון רבי ברוך שפירא שליט"א ששאל פעם למרן ראש הישיבה הגראי"ל שטיינמן זצ"ל על אחד שהיה צריך לעבור ניתוח לב וקיבל הצעות שונות על רופאים מומחים, על רופא אחד שהיה מומחה גדול אבל מדי בטוח בעצמו, והצעה השניה קיבל על רופא פחות מומחה אבל עדין נפש [הרגישו עליו את המידות טובות]. ענה ראש הישיבה "רופא מומחה או לא זה לא השאלה כאן, אנחנו צריכים את העזרה של הקב"ה, ובלי הקב"ה זה לא ילך, על בעל גאווה כתוב 'אין אני והוא יכולים לדור בעולם', דהיינו שהקב"ה בורח מבעל גאווה, אז מה יעזור רופא מומחה?!". לבסוף האיש עבר ניתוח עם הרופא שהיה נראה עליו מידות טובות וב"ה הניתוח עבר בהצלחה.

כתוב בפרקי אבות (פרק ד' משנה ד') "מאוד מאוד הוא שפל רוח".

ויש לשאול, למה כתוב פעמיים 'מאוד'?

כתוב בספרים, שלא שייך תשלום על מצוות בעולם הזה, כי העולם הזה מלא בגשמיות, והמצוות הם רוחניים, הכסף שיש כאן בעולם הזה זה כמו מונופול, כל ילד יודע שכסף של המונופול זה רק למשחק, אין לזה ערך, אותו דבר הכסף שנמצא כאן בעולם הזה אינו יכול להיות תשלום עבור דברים רוחניים. אבל כבוד זה הנאה רוחנית, זה תשלום שמקבלים בעולם הזה. לכן צריך להיזהר מליהנות מהכבוד כי זה מבזבז יותר שכר בעולם הבא.

באחד מהפעמים שחזר מרן ראש הישיבה הגראי"ל שטיינמן זצ"ל מחו"ל כדי לחזק את היהדות בגולה, אמר ראש הישיבה שהרגיש שקיבל כל כך הרבה כבוד שהוא מפחד שחלילה זה יהיה תשלום עבור המצוות שעשה.

וידוע שכשמרן ראש הישיבה הגראי"ל שטיינמן זצ"ל היה נכנס למרן החזון איש זצ"ל [והיה אז אברך צעיר] החזון איש היה מלווה אותו עד הדלת [כך עשה לאנשים מיוחדים] והוסיף מרן שר התורה הגר"ח קניבסקי שליט"א כשהגיע לנחם את בניו בשבעה שהחזון איש היה אומר לו להמשיך ללוותו עד סוף השביל! ועוד מספרים שהרבנית ע"ה סיפרה שמרן ראש הישיבה זצ"ל בכה כשחזר מרן החזון איש זצ"ל ואמר "הוא לוקח לי את העולם הבא"!

אומרים אנו בסוף השמונה עשרה "ונפשי כעפר לכל תהיה" ואחרי זה "פתח ליבי בתורתך".

ה' יעזור שנזכה להכין את עצמנו במידה הזו, ועי"ז נזכה לקיים את התורה.

היצר הרע מנסה להפיל גם אנשים גדולים

כתוב בפרשת שלה לך (ל"ג - ב', ג') "שלח לך אנשים ויתרו את ארץ כנען אשר אני נתן לבני ישראל איש אחד איש אחד למטה אבותיו תשלחו כל נשיא בהם, וישלח אתם משה ממדבר פארן על פי ה' כלם אנשים ראשי בני ישראל המה".

כותב רש"י (ד"ה כלם אנשים), כל אנשים שבמקרא לשון חשיבות, ואותה שענה כשרים היו.

לכאורה יש להבין, הרי למעשה בסוף הם היו רשעים עד כדי כך שגרמו רע לעם ישראל, אז למה התורה היתה צריכה להדגיש לנו שהיו אנשים חשובים? האם יש בזה נפקא מינה?

התשובה היא שזה בא ללמדנו, שהיה אפשר לשאול למה הם נענשו, אולי הם היו אנשים חלשים ולכן לא ידעו לעמוד בנסיון או שהיו מושפעים מאחרים ולכן הם חטאו, וזאת הסיבה כאן שהתורה באה ללמדנו שהם היו אנשים חשובים, ראשי המטות, והתורה רוצה להגיד לנו שהם ודאי יכלו וניסו לעמוד על דעתם, ואעפ"כ הם חטאו, ולכן בסוף הם נענשו, שלא יהיה האדם בטוח בעצמו שהוא חזק ולא יהיה מושפע, אלא יתמיד להוסיף לעצמו יראת שמים.

בתרגום יונתן כתוב על יהושע שרמשה התפלל על יהושע בגלל שהיה עניו.

ויש לשאול, מה הקשר לעניו?

מִרְן שֶׁר הַתּוֹרָה הַגֵּר"ח קֵינִיבְסְקִי שְׁלִיט"א כָּתַב בְּסִפְרוֹ טַעְמָא דְקָרָא, שֶׁבֶן אָדָם שֶׁהוּא עֵינֵי בְקָלוֹת הוּא מְבַטֵּל דַּעְתּוֹ לְאַחֲרִים, וְלִכֵּן מִשֶּׁה רַבִּינוּ חֲשָׁה שְׂגָם כֵּאֵן הֵם יִשְׁפִיעוּ עַל יְהוּשֻׁעַ לִכְן הַתְּפַלֵּל עֲלֵיו.

כֹּל זֶה לְלַמֵּד אוֹתָנוּ שֶׁהַקְּב"ה נוֹתֵן נִיסוּן לְבֵן אָדָם שִׁיכּוֹל לַעֲמוּד בְּנִיסוּן, וְאִם הוּא לֹא יִכּוֹל לַעֲמוּד הַקְּב"ה לֹא יִבִּיא לוֹ נִיסוּן.

~~~~~

לְשׁוֹן הָרַע עַל חֲפָצִים

כּוֹתֵב רִש"י בְּתַחִילַת הַפְּרָשָׁה, לְמָה נִסְמַכָּה פְּרִשְׁת מֵרַגְלִים לְפָרֶשֶׁת מְרִים, לְפִי שֶׁלִּקְתָּה עַל עִסְקֵי דְבָה שְׁדַבְּרָה בְּאַחִיהָ, וְרַשְׁעִים הִלְלוּ רָאוּ וְלֹא לִקְחוּ מוֹסֵר.

נִשְׁאַלְתָּ הַשְּׁאֵלָה, לְכַאוּרָה יֵשׁ לְחַלֵּק, כִּי בְּפָרֶשֶׁת מְרִים מְדוּבָר בְּלִשׁוֹן הָרַע שֶׁהִיא דְבָרָה עַל מִשֶּׁה רַבִּינוּ שֶׁהוּא בֶן אָדָם, וְלִכֵּן מוּבָן שֶׁהִיא עֲנַנְשָׁה עַל אִיסוּר לְשׁוֹן הָרַע, אֲבָל בְּפָרֶשֶׁת הַמֵּרְגְלִים הֵם דְּבָרוּ עַל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שְׁזֵה דְבַר דּוּמָם, וְכִי יֵשׁ אִיסוּר לְדַבֵּר לְשׁוֹן הָרַע עַל דְּבַר שְׂאִינוּ אָדָם? וְיֵשׁ לְתַרְץ, כְּמוֹ שֶׁבְּמִקְרָה שֶׁבֶן אָדָם יִדְבַר עִם חֲבֵרוֹ וְיִגִּיד לוֹ שֶׁהַחֲפֵץ שֶׁקִּיבֵל בְּמַתְנֵה מְפִלוּנִי 'לֹא שׁוּוֹה כֹל כַּךְ', זֶה נִקְרָא לְשׁוֹן הָרַע עַל הַנּוֹתָן, כִּךְ גַּם בְּפָרֶשֶׁת הַמֵּרְגְלִים, הַקְּב"ה נֹתֵן מַתְנֵה לְעַם יִשְׂרָאֵל אֶת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְהֵם בָּאוּ וְסִפְרוּ עֲלֵיהָ, זֶה נִקְרָא שְׁדַבְּרוּ עַל מַתְנֵה שֶׁקְּבִלוּ מֵהַקְּב"ה, לִכֵּן יֵשׁ בְּזֵה עֲבִירָה גְדוּלָה, וְלֹא רַק דִּיבּוּר עַל עֲצִים וְאַבְנִים, כִּיוּן שְׁזֵה לְשׁוֹן הָרַע כְּבִיכּוֹל עַל הַנּוֹתָן.

כֹּל זֶה חִיזוּק בְּשִׁבְלֵנוּ הַלְּיָזָהָר מְאוּד לֹא לְדַבֵּר שׁוֹם דְּבַר שְׁלִילִי גַם עַל עֲצִים וְאַבְנִים כְּדִי לֹא לַעֲבוּר עַל אִיסוּר לְשׁוֹן הָרַע. כִּי הִרְבֵּה פְּעָמִים בֶּן אָדָם מְדַבֵּר עַל דְּבַר מְסוּיָם, יִכּוֹל הַלְּיָזָהָר שֶׁהַדִּיבּוּר עֲצָמוּ אִינוּ נִקְרָא לְשׁוֹן הָרַע אֲבָל זֶה יִכּוֹל לְגַרוֹם לְלִשׁוֹן הָרַע. וְכֹל זֶה לְהַרְאוֹת לָנוּ עַד כְּמָה הָאָדָם צָרִיךְ לְחֻשׁוֹב לְפָנֵי שְׁמַדְבַּר וְכִךְ יִזְהַר יוֹתֵר וְלֹא יִכְשַׁל בְּאִיסוּר זֶה.

~~~~~

הַשְּׁבִיעוֹת בְּתוֹרָה הִיא הַהֲגָנָה נֶגַד הַיִּצְר הָרַע

דְּבַר תְּמוּהָ, שְׁעַד שְׁנֵה שְׁנֵה לְאַחַר שִׁיבְּאוּ מִמִּצְרַיִם הַכֹּל הִיָּה רְגוּעַ, לֹא הִיָּה לָהֶם תְּלוּנוֹת לֹא עַל הַקְּב"ה וְלֹא עַל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְלְאַחַר מִכֵּן הַתְּחִיל כֹּל הַסִּיפּוּרִים עִם הַמֵּרְגְלִים וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הַתְּחִילוּ לְהַתְּלוֹנֵן שֶׁהֵם רוֹצִים לְאֲכֹל בֶּשֶׂר? וְכֹל זֶה תוֹךְ כְּמָה חֲדָשִׁים!

שִׁמְעֵתִי לְהַסְבִּיר מֵרֵאשׁ יִשִּׁיבַת פּוֹנִיבֵז' מִרְן הַגֵּר"ד פּוֹבֶרְסְקִי זצ"ל, כֹּל זְמַן שֶׁהָיוּ קְרוּבִים לְהַר סִינַי בְּמִקּוֹם תּוֹרָה הִתְּנֵה שְׁמִירָה, וְכִשְׁנִסְעוּ מִשָּׁם אֶז הַתְּחִיל כֹּל הַצְּרוּת. וְהוֹסִיף מִרְן רֵאשׁ הַיִּשִּׁיבָה זצ"ל, שֶׁכֵּל זְמַן שֶׁבֶן אָדָם שִׁקּוּעַ בְּתוֹרָה הוּא שְׁמוּר מִיִּצְר הָרַע, הַקְּב"ה צְמוּד אֵלָיו וְנִמְצָא בִּיחַד אֲתוֹ.

מוּבָא בְּשֵׁם הַגֵּר"א עַל הַפְּסוּק (בְּרַאשִׁית ד' - ז') "לְפַתַּח חֲטָאת רִבְּץ", שֶׁבִּיאֹר הַפְּסוּק הוּא, כֹּל זְמַן שֶׁבֶן אָדָם נִמְצָא בְּבֵית הַמְּדַרְשׁ אֵין לִיִּצְר הָרַע תְּפִיסָה עֲלָיו, אֲבָל "לְפַתַּח חֲטָאת רִבְּץ" כִּשְׁבֵן אָדָם מֵתְקַרֵּב לְדַלַּת אֶז הַיִּצְר הָרַע מְגִיעַ.

מְסַפְּרִים שֶׁכִּשְׁהָאֲמַרִי חִיִּים זצ"ל פָּגַשׁ אֶת מִרְן הַגֵּר"א מ' שַׁךְ זצ"ל, הוּא שָׁאל שֶׁכְּתוּב בְּגַמ' קִידוּשִׁין (דף ל' ע"ב) "תִּנְא דְבִי ר' יִשְׁמַעְאֵל בְּנֵי אִם פָּגַע בְּךָ מְנוּוֹל זֶה מִשְׁכָּה לְבֵית הַמְּדַרְשׁ", וְיֵשׁ לְשִׁאוֹל לְמָה מוֹשִׁכִים אוֹתוֹ לְבֵית הַמְּדַרְשׁ?

הַרְבֵּ שַׁךְ אָמַר לְאֲמַרִי חִיִּים, מָה יֵשׁ לְרַבִּי לְהַגִּיד עַל זֶה? וְתִירֵץ הָאֲמַרִי חִיִּים, הָעֵבֹדָה שֶׁל הַיִּצְר הָרַע הִיא כְּבִיכּוֹל לְהַגִּיד לָנוּ שֶׁחָבַל הַתְּעַסֵּק בְּעִנְיַיִ תּוֹרָה וְהַמְּצוּוֹת, וְכִדָּאֵי לְתַפּוּס כְּמָה שִׁיוֹתֵר הַנְּאוֹת מְעוֹלָם הַזֶּה, וְהַעֲצָה נֶגַד הַיִּצְר הָרַע הִיא לְמַשׁוֹךְ אֶת הַיִּצְר הָרַע לְבֵית הַמְּדַרְשׁ, וְכִךְ יִרְאֶה שֶׁהַתּוֹרָה הִיא הַהֲנָאָה הַכִּי גְדוּלָה בְּעוֹלָם הַזֶּה.

פְּעוּלָה אַחַת טוֹבָה יִכּוֹלָה לְהַשְׁפִּיעַ הַמוּן

בְּתַקּוּפָה הָאַחֲרוֹנָה רוֹאִים שֶׁבֶן אָדָם עוֹשֶׂה פְּעוּלָה מְסוּיָמַת וְע"י פְּעוּלָה זוֹ הוּא גוֹרֵם שְׂאֲחָרִים גַּם יַעֲשׂוּ דְבָרִים טוֹבִים [אֲפִילוּ שְׂאִינוּ מְכִיר אוֹתָם כֹּלל].

מְסַפְּרִים שֶׁבְּאַחַד מֵהַשְּׁכוֹנוֹת בִּירוּשָׁלַיִם הִיָּה אֶחָד מֵהַתּוֹשְׁבִים שֶׁהִיָּה רִגִיל לְטִיִּיל כֹּל בּוֹקֵר עִם הַכֶּלֶב שְׁלוֹ, וְלְאַחַר כְּמָה יָמִים שְׂרָאָה אֲנָשִׁים הַמְּתַפְּלִלִים בְּמִרְפְּסוֹת [לְפָנֵי כְּחוּדְשִׁים עֵקֶב הַמְּצַב] הוּא חֲחִלִּי לְהַתְּפַלֵּל עִימָהֶם גַּם כֵּן.

בְּאַמְרִיקָה הָיוּ כְּמָה שְׁכָנִים שֶׁהַתְּפַלְלוּ בְּמִרְפְּסוֹת [אֲפִילוּ שֶׁהֵם בֵּין הַגּוֹיִים], נִגְשׂוּ הַיְּהוּדִים לְפָנָיו לִגְ עוֹמֵר לְכֹל הַשְּׁכָנִים לְבַקֵּשׁ רְשׁוֹת לְשִׁיר לְכַבּוּד רַבִּי שִׁמְעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי [כְּדִי שְׁלֹא יִתְלוּנּוּ עֲלֵיהֶם לְרִשְׁוִיּוֹת הַמְּקוּמִיּוֹת]. וְכִשְׁנִיגְשׂוּ לְאַחַת מֵהַדִּיירִים בְּבִנְיָן [לֹא חֲשַׁבּוּ לְרַגַע שֶׁהִיא יְהוּדִיָּה עֵקֶב אֹרַח חִיִּים שְׁלֵה], הָאִישָׁה הַתְּחִילָה לְהוֹדוֹת לָהֶם עַל הַתְּפִילוֹת שְׁלֵהֶם, וְסִיפְרָה לָהֶם שְׁלֹא הַתְּפַלְלָה כְּבֵר יוֹתֵר מִחֲמִישִׁים שְׁנֵה וּבְזָכוֹת הַתְּפִילוֹת בְּמִרְפְּסוֹת הִיא הַתְּחִילָה לְהַתְּפַלֵּל אִתָּם יַחַד, עוֹד סִיפְרָה שְׁלֹאחַר כְּמָה יָמִים הִיא צִלְצֵלָה לְבֵן שְׁלֵה שְׁלֹא הִיָּה שׁוֹמֵר תּוֹרָה וּמְצוּוֹת שִׁיבּוֹא הַבֵּיתָה לְקַחַת אֶת הַתְּפִילִין שְׁלוֹ הַמוֹנַחִים בְּמִגִּירָה מֵהַבֵּר מְצוּוֹה שְׁלוֹ!!!

מְסַפְּרִים שֶׁבְּזְמַן שֶׁרַבִּי מְאִיר שְׁפִירָא זצ"ל הִיָּה רַב הָעִיר בְּגִלְיָנָה בְּמִדְיַת פּוֹלִין הוּא הִיָּה רִגִיל לְלַכֵּת לְתַלְמוּדֵי תּוֹרָה כְּדִי לְבַחוּן אֶת הַיִּלְדִים, וְפַעַם הִיָּה מְבַחֵן פּוֹמְבִי לְכֹל הָעִיר, כֹּל יֶלֶד הִיָּה צָרִיךְ לְהַגִּיד מִשְׁנֵה בַּעַל פֶּה, וְכִשְׁהִגִּיעַ הַתּוֹר שֶׁל הַיֶּלֶד בְּשֵׁם אֲפָרִים בֵּיִטְרֵק [הִיָּה בֶן שֶׁל הַסְּנַדְלָר בְּעִיר] הוּא הַתְּחִיל לְהַגִּיד אֶת הַמִּשְׁנָה (בְּפֶרֶק ג' מִסְּכַת בְּבֹא מְצִיעָא) שְׁנִים שֶׁהַפְּקִידוֹ אֲצֵל אֶחָד, זֶה מִנֵּה זֶה מֵאֲתִים, זֶה אֹמֵר שְׁלֵי מֵאֲתִים זֶה אֹמֵר שְׁלֵי מֵאֲתִים - נוֹתֵן לִזֶּה מִנֵּה וְלִזֶּה מִנֵּה, וְהַשָּׂאֵר יֵהָא מוֹנַח עַד שִׁיבָא אֵלֵיהוּ... וְכֵן, שְׁנֵי כִלִּים אֶחָד יָפֵה מִנֵּה וְאֶחָד יָפֵה אֶלְף זוּז, זֶה אֹמֵר יָפֵה שְׁלֵי זֶה אֹמֵר יָפֵה שְׁלֵי - נוֹתֵן אֶת הַקְּטָן לְאַחַד מֵהֶן, וּמִתּוֹךְ הַגְּדוֹל נוֹתֵן דְּמֵי קְטָן לְשֵׁנִי, וְהַשָּׂאֵר יֵהָא מוֹנַח עַד שִׁיבָא אֵלֵיהוּ. שָׁאל אוֹתוֹ רַבִּי מְאִיר, יֵשׁ לְדַקְדֵּק שֶׁכְּתוּב בְּמִשְׁנָה "זֶה מִנֵּה זֶה מֵאֲתִים", דֵּהִינּוּ שִׁישׁ לְאַחַד יוֹתֵר מֵהַשְּׁנֵי פִי שְׁתִּים, וְאֵילוּ בְּהַמְּשָׁךְ כְּתוּב עַל הַכִּלִּים "אֶחָד יָפֵה מִנֵּה וְאֶחָד יָפֵה אֶלְף זוּז", דֵּהִינּוּ פִי עֶשֶׂר, וְיֵשׁ לְשִׁאוֹל לְמָה בְּכִלִּים כְּתוּב פִי עֶשֶׂר וּבְכִסְף כְּתוּב פִי שְׁתִּים? הַיֶּלֶד עֵנָה מִיֵּד "מְבוּאֵר בְּגַמ' (דף ל"ח ע"א) 'אָדָם רוֹצֵה בְּקֵב שְׁלוֹ יוֹתֵר מִתְּשַׁעָה קִבּוּן שֶׁל חֲבֵרוֹ', דֵּהִינּוּ שְׂאָדָם מְעַדִּיף אֶת הַכִּלִּי שְׁלוֹ אֶף שֶׁהַכִּלִּי שֶׁל חֲבֵרוֹ שׁוּה יוֹתֵר מִתְּשַׁעָה מְשִׁלוֹ, הַתְּשׁוּקָה לְגַנִּיבָה מְגִיעָה רַק כְּשִׁישׁ מְעַל עֶשְׂרָה קִבּוּן, זֶה שִׁיךְ רַק בְּכִלִּים, מִשְׂא"כּ בְּכִסְף אֵין אֶת הַכִּלִּל הַזֶּה, כִּי כֹל כִּסְף אָדָם רוֹצֵה אוֹתוֹ בְּשִׁבְלֵוֹ". רַבִּי מְאִיר שְׁפִירָא הַתְּרַשָּׁם מְאוּד, וְשִׁיבַח אוֹתוֹ מְאוּד. אַח"כּ רַבִּי מְאִיר שִׁמַּע שְׂאֲחָרִים מְזַלְזִלִים בִּילְד הָיוֹת שֶׁהוּא בֶן הַסְּנַדְלָר, חֲחִלִּיט שִׁיפְתַּח יִשִּׁיבָה וְהוּא יַעֲמוּד עַל זֶה שְׁלֹא יֵהָיָה בְּעִיּוֹת כְּאֵלוֹ, אֲצֵלוּ יִיתֵן תְּשׁוּמַת לֵב לְכֹל תְּלַמִּיד וְתַלְמִיד בְּלִי שׁוֹם הַסְּתַכְלוֹת עַל דְּבָרִים צַדִּיקִים. שִׁיפְתַּח אֶת יִשִּׁיבַת חֲכָמֵי לּוּבְלִין.

ה' יַעֲזוּר שְׁנַעֲשֶׂה דְבָרִים טוֹבִים וְכִךְ יִתְגַּלְגַּל עֲלֵינוּ רַק מְעַשִׂים טוֹבִים, כְּפִי שֶׁכְּתוּב בְּגַמ' מִכּוֹת (דף י' ע"ב) "מִגְלַגְלִין זָכוֹת ע"י זְכָא", וְנִזְכָּה לִישׁוּעָתָה ה' כְּהַרְף עֵין לְחַזּוֹר לְסַפְסֵלִי בְּתֵי כְּנַסְיוֹת וּבְתֵי מְדַרְשׁוֹת בְּלִי הַפְּרַעוֹת בְּלִי טְרַדוֹת, וְלִבְיָאֵת גּוֹאֵל צַדֵּק עִם בְּנֵין בֵּית הַמְּקַדָּשׁ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, אָמֵן.

לְעִילּוֹי נִשְׁמַת

רַבִּי מְאִיר בֵּיתָן ז"ל
נִלְכַ"ע כ"ג סִיּוֹן תש"נ
ת.נ.צ.ב.ה.

לְעִילּוֹי נִשְׁמַת

מִרְן הַגָּאוֹן רַבִּי מִיכָל יְהוּדָה בֶּן רַבִּי מִשֶּׁה דוּד לִיפְקוּבִיץ צוּק"ל
נִלְכַ"ע כ"ו סִיּוֹן תשע"א
ת.נ.צ.ב.ה.

לְעִילּוֹי נִשְׁמַת

נִשְׁמַת טְהוֹרָה הַנְּעִרָה רַחֵל ע"ה
בֵּת יְבַדְלַחט"א הַגָּאוֹן רַבִּי יְהוּדָה אֲרִיָּה הַלּוֹי דִּינֵר שְׁלִיט"א
נִלְכַ"ע כ"ה מֵרַחְשׁוֹן תש"פ
ת.נ.צ.ב.ה.

לְעִילּוֹי נִשְׁמַת

בַּעַל ה'חֹטֵט שְׁנִי'
מִרְן הַגָּאוֹן רַבִּי שְׁמַרְיָהוּ יוֹסֵף נָסִים בֶּן רַבִּי נְחוּם מְאִיר קָרְלִיץ צוּק"ל
נִלְכַ"ע כ"ג תִּשְׂרֵי תש"פ
ת.נ.צ.ב.ה.